

"Peitke ennast ruttu katuse alla sambrisse ära."

Perenaene tuli, suur pakk kaenlas ja ühes Ofertile madala häleda healega:

"Selle punasepruuni kleidi värw on ära pleekinud ja tahab uueste wärwida. Misjuguist wärwi Teie mulle kiidate?"

"Hm! — walge must, tingimata must!"

Kadri lahutas näost ja wajus tooli peale maha.

"Teie arwate siis, et mulle pea leinarilet tarwis läheb?" ütles ta wärisewa healega.

"Minge ikka! küll Teie olete ka äritatud! Kui Teile "must" mitte ei meeldi, siis wõtame tumepruuni. See sõlbab ka."

"Ah, jätke kleidi juttu! Mina olen üsna teise asja pärast siin."

"Noh, ma wõin juba arwata: millepärast." "See- sulte! Teie olete siis seda ka juba tähele pannud?"

"Ammugi juba!"

"Sumala pärast, meister, aitage mind ommetegi!"

"Aitan, jah aitan! Olen juba raskemaid haigeid terweks teinud. Näitte oma teelt!"

"Mis?"

"Keel ajage wälja!"

"Mina?"

"Noh muidugi, kes siis muu? Mina tahan näha saada, kas Teie häda juur mitte lõhus ei ole."

"Minu häda? — Mul ei ole ju midagi wiga."

"Mille poolest pean ma teid siis aitama?" "Prants on surmahaike."

"Hm, hm, hm!" tegi Ofert ja waatas lõrwale; siis pani ta käe otiaessise peale.

"Kas Teid ei waewa peawalu, pereemand? —"

"Minul ei waluta midagi. Minge oma rohilise käpaga, ma ei kannata mitte, kui teegi mind puutub."

"Tohter wõib ikka puutuda."

"Mulle ei ole tohtert tarwis!"

"Et Teie seda arwate, see ongi ju Teie haigus."

"Misjuguine lambapea on Teile nüüd jälle rääkinud, et mina haige olen?"

"Minule ei ole teegi midagi rääkinud," kostis wär- wija meister pahaselt. "Mul enesel on nii palju arusaamist."

"Seelord olete Teie siise kullunud. Prants on ju see haige."

"Wõi nii —? Mislega Teie oma ütlist põhjendate?"

"Ega lord tähendawat see eluotsa, kui teegi ennast nii äkitselt muudab, nagu minu mees, kes enne teiste seast lõige üleannetum oli, ja nüüd on ta lahkus ise."

"Ega Teie ise olete oma mehe wastu juba tuude kaupa lahken, pereemand."

"Jah, sest et —"

"Miks siis?"

"Arge waewage mind oma tüsimustega ja tehke Prants terweks. Kui ta uue aasta siise terwelt astub, siis toon ma Teile oma lõige paremate nnumatud hani kingituseks."

"Isegi mõista, mitte hani, waid Teie enese pärast teen ma lõit, mis iganes wõimalik. Kas see lubamine ei tee Teid rahuliseks?"

"Ei, meister, sest minu hinge toormab hirmus sala- dus. — Oh, kui minu õnnetu mees teaks, mis ma tema eest salajas pean — —"

Katulle al oli äkitselt kolinat kuulda. "Seesufe ja lõit pühab!" kisendas Kadri. "On seal teegi?"

"Minu isane tass ajab seal wiist hiirt taga;" kostis Ofert siiresti ja hüüdis siis pimedasse nurka: "Kas sa püsid seal rahul, rumal loom!"

Hästi lahutatud tass kuulis kohe sõna.

"Teil on siis saladus oma mehe eest hoida? See on ülekohtus."

"Muidugi!"

"Tunnistage temale lõit lahetsedes üles, ehk ta annab Teile seda andeks."

"Ennemine kipun ma oma keele suust wälja, kui et ma temale lõit räägin! — Seesus, Maria ja Joosep! Ega Teie tass ommetegi hulluks ei ole läinud?"

Jälle oli kolinat kuulda, nagu oleksiwad mõned kätti läinud asja tüfid pörandale kullunud.

Katulle al jäi jälle lõit woiuseks. "Teil on siis, pereemand, tõeste Prantsu eest saladus warjata?"

"Jah, muidugi!"

"Kas Teie ei taha minu ees oma südant fergitada?"

"Oh Sumal! Oh Sumal!"

"Ah, ärge uutse ommetegi nii toledaste. Inimene wõib elvida ja kui Teie mõne rumala tüki olete ära teinud, siis wõite seda alandlikult üles tunnistada —"

"Mis? Rumala tüki? Alandlikult üles tunnistada? — Ma arwan, Teie olete veel hullem kui Teie tass, meister